

Posl. broj : 9 P. 4313/10

PRIVREDNI SUD
BEOGRAD

TUŽILAC : Tomislav Đorđević iz Novog Sada, ul. Turgenjeva br. 1, koga zastupa
Zajednička adv. kancelarija - Bajić Snežana, advokat u Novom Sadu

TUŽENI : Agencija za privatizaciju Republike Srbije, Beograd, Terazije 23

ŽALBA TUŽIOCA

Radi : raskida ugovora i naknade štete
VSP. 2.550.000,00 din.
U dva primerka

.....

Tužilac izjavljuje žalbu protiv Presude Privrednog suda u Beogradu br. P. 4313/10 od 29.04.2010 godine kojom je tužbeni zahtev tužioca odbijen u celosti (stav 1. i 2. izreke presude) i tužilac obavezan na snasjanje troškova spora (stav 3. izreke presude), iz svih razloga propisanih odredbom čl.360 st.1 ZPP-a, sa molbom da se ista sa spisima predmeta dostavi Privrednom apelacionom sud u Beogradu, gde predlaže da taj sud žalbu usvoji, pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Pobijana presuda je doneta uz apsolutno bitnu povredu pravila postupka iz čl.361 st.2 tač.12 ZPP-a, jer ista ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno navedeni razlozi su nejasni i protivrečni, uz pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.

Pre svega, nije tačna tvrdnja da je tužilac naveo da nije znao za postojanje parnice br. P.122/01. Tužilac je u tužbi i tokom postupka naveo da je upoznat sa postojanjem te parnice, ali da nije upoznat sa Ugovorom zaključenim između subjekta privatizacije i Skupštine opštine Bajina Bašta od 30.05.1968 godine, koji je predmet tog spora, niti o eventualnom postojanju obaveza iz tog Ugovora, jer to nije evidentirano u poslovnim knjigama subjekta privatizacije, odnosno bilansu stanja, iako prema čl.56 st.1 tač.5 Uredbe o prodaji kapitala i imovine javnom aukcijom, podaci o stanju sredstava i obaveza sadrže pregled obaveza koje su predmet sudskih sporova sa iznosom vrednosti spora.

Naprotiv, iz privatizacione dokumentacije koja je priložena i uz odgovor na tužbu, tužilac je utvrdio uvidom u list nepokretnosti broj 408 K. O. Perućac i broj 119 K. O. Perućac da je subjekt privatizacije vlasnik zemljišta u K. O. Perućac i izgrađenih objekata, a manjim delom korisnik i kao takva je navedena imovina iskazana kao „stalna imovina preduzeća“ i u bilansu stanja, kao kapital subjekta privatizacije.

Tužilac je iz privatizacione dokumentacije takođe bio upoznat sa činjenicom da se parnica vodi po tužbi Republike Srbije i Opštine Bajina Bašta kao jedinice lokalne samouprave RS, u čije ime i za čiji račun Agencija prodaje društveni kapital. Znači, ne radi se o sporu sa trećim licem, već sa ugovornom stranom u čije ime i za čiji račun Agencija zaključuje ugovor o prodaji društvenog kapitala.

Te činjenice, Sud samo konstatuje, a odluku zasniva samo na saznanju da je spor pred Trgovinskim sudom u Užicu br. P. 122/01, postojao, ko su stranke u postupku i postojanje privremene mere, sve sa konstatacijom da nastupanjem posledica po pravnosnažnoj presudi ne otežava ispunjenje obaveza tužioca, ne pominjući da je time preduzeće ostalo bez proizvodnog kompleksa subjekta privatizacije, u celini.

Međutim, Sud je bio dužan da u ovom postupku, prilikom odlučivanja o raskidu ugovora zbog promenjenih okolnosti, ispita sve okolnosti koje su od uticaja na odluku po zahtevu za raskid ugovora, posebno imajući u vidu načelo poštenog prometa, vodeći računa o cilju ugovora, o normalnom – uobičajenom riziku kod predmetnog ugovora, o opštem interesu i interesu obeju ugovornih strana (čl.135 ZOO).

Nasuprot tome, Sud je odbio sve dokazne predloge radi utvrđenja svih okolnosti od uticaja na odluku o raskidu ugovora zbog promenjenih okolnosti, a iz postojećih izveo pogrešan zaključak o bitnim činjenicama.

Naime, upravo iz činjenice da je parnica br. P. 122/01 bila u toku, da tužioci nisu treća lica, već su tužioci u toj parnici Republika Srbija i njena jedinica lokalne

samouprave, za čiji račun je prodat društveni kapital u čijoj strukturi je i ribnjak „Perućac“, tužilac, kao kupac kapitala je procenio da ne preuzima rizik.

U suprotnom, a kako to prvostepeni Sud smatra, značilo bi da je tužilac preuzeo rizik, odnosno da je bio dužan da u vreme zaključenja ugovora uzme u obzir da će i nakon prodaje društvenog kapitala za račun Republike Srbije, Republika Srbija tražiti vlasništvo, a Opština pravo korišćenja nad ribnjakom koji je u međuvremenu prodala u strukturi društvenog kapitala i čija vrednost je u pretežnoj meri odredila procenjenu vrednost kupljenog društvenog kapitala.

Tužilac pak smatra, da okolnost da će Republika Srbija tražiti i ishodovati pravo vlasništva, a njena jedinica lokalne samouprave pravo korišćenja nad ribnjakom, nakon što je isti prodat u strukturi društvenog kapitala, za njen račun, ne spada u normalne uobičajene rizike, pa tužilac nije bio dužan da ih uzme u obzir.

Tužilac kao kupac kapitala je imao u vidu činjenicu da je spor u predmetu br.P.122/01 pokrenut još 1999 godine, pa je jedino mogao da uzme u obzir da je nakon donošenja Zakon o privatizaciji, opredeljenje Republike Srbije bila prodaja ribnjaka u strukturi društvenog kapitala subjekta privatizacije, te da će nakon prodaje društvenog kapitala tužioci disponirati sa tužbenim zahtevom u delu posledica eventualno neizvršenih a ugovorenih obaveza, koje inače nisu bile iskazane u poslovnim knjigama i tražiti naknadu eventualno pretrpljene štete.

Međutim, na ove okolnosti sud je odbio da izvede dokaz saslušanjem tužioca.

Prvostepeni sud je čak propustio i da konstatuje kako glasi privremena mera i koga obavezuje postojanje te privremene mere,“ naročito zabrana prodaje, promena vlasništva društvenog kapitala - svojinjska transformacija“.

Agencija za privatizaciju, ovde tuženi, prodaje kapital, odnosno imovinu i promoviše, inicira, sprovodi i kontroliše postupak privatizacije (čl.5 Zakona o privatizaciji). Prema odredbi čl.22 Zakona o privatizaciji, Agencija je obavezna da kontroliše privatizaciona dokumenta i da u slučaju netačnosti i nepotpunosti određenih delova i podataka u privatizacionoj dokumentaciji donese odluku o vraćanju iste na ispravku ili izmenu, a prema odredbi čl.5 st.3 Zakona, Agencija proverava procenjenu vrednost kapitala ili imovine subjekta privatizacije.

Znači, prvostepeni Sud je propustio da utvrdi ko je prekršio zabranu iz privremene mere i ko je odgovorana za štetu, jer ako Agencija ima zakonsku obavezu kontrole privatizacione dokumentacije, onda joj je moralo biti poznato da nad ribnjakom postoji sudska zabrana promene vlasničke strukture do pranosnažnog okončanja spora, a da je istovremeno taj ribnjak iskazan u stalnoj imovini preduzeća, i u

bilansu stanja je iskazana vrednost ribnjaka, sve kao raspoloživi kapital subjekta privatizacije. U privatizacionoj dokumentacija nisu iskazane ni obaveze koje su predmet spora P.122/01(čl.56 st.1 tač5 Uredbe). Stoga je Agencija bila dužna da privatizacionu dokumentaciju vrati subjektu privatizacije u smisli čl.22 Zakona o privatizaciji.

Ako je pak, Agencija za privatizaciju inicirala i prodala društveni kapital za račun Republike Srbije, u čijoj je strukturi i ribnjak i vrednost ribnjaka i objekata iskazala u bilansu stanja kao imovinu preduzeća, onda je pak kupac kapitala mogao predvideti jedino, da će Republika Srbija i Opština Bajina Bašta nakon prodaje društvenog kapitala, disponirati sa postojećim zahtevom u parnici br. P.122/01 u skladu sa opredeljenjem za prodaju društvenog kapitala u čijoj strukturi je iskazan i ribnjak.

Prvostepeni Sud utvrđuje da predajom ribnjaka, nije otežano ispunjenje obaveze tužioca, a da pri tom nije izveo niti jedan od predloženih dokaza, niti obrazlaže iz koji dokaza je tu činjenicu utvrdio.

Tužilac je još u tužbi a zatim i u podnesku naveo da se radi o kapitalnoj imovini subjekta privatizacije jer je to jedini proizvodni kapacitet istog, te da je nastupanjem okolnosti koje onemogućavaju korišćenje Ribnjaka Perućac u delu od 76,24%, znatno otežano i praktično onemogućeno ispunjenje obaveza tužioca iz Ugovora o prodaji društvenog kapitala, a naročito obaveze da obezbedi kontinuitet poslovanja preduzeća u pretežnoj delatnosti (preduzeće je ostalo bez proizvodnog dela u celosti) i dalje investiranja u subjekt privatizacije, zapošljavanje itd., sve do te mere da se zbog promenjenih okolnosti ne bi mogla ostvariti svrha Ugovora.

Cilj privatizacije, radi čijeg je ostvarenja i zaključen predmetni Ugovor o prodaji društvenog kapitala je promena vlasničke i privredne strukture. Međutim nastupanjem gore opisanih promenjenih okolnosti, onemogućena je promena vlasničke strukture na pretežnom delu kupljenog društvenog kapitala, osnovnim sredstvima, vršenje proizvodne delatnosti preduzeća, efikasno organizovanje i upravljanje, na koji način je onemogućeno i ostvarenje svrhe Ugovora.

Što se tiče upravne zgrade, tužilac se pozivao na to da su mu u postupku privatizacije dati netačni podaci u odnosu na Poslovnu zgradu, te da zbog toga nije moguć upis u javne knjige, i na te okolnosti – da su mu dati netačni podatci je predložio izvođenje dokaza, koje je Sud takođe odbio.

To su sve okolnosti koje je prvostepeni sud propustio, a bio je dužan da ispita radi

donošenja odluke o raskidu ugovora.

Generalno, prvostepeni sud stoji na stanovištu da je isključena svaka odgovornost Agencije jer je obaveštenje o ograničenju odgovornosti sastavni deo privatizacione dokumentacije, međutim i ovde je sud propustio da da obrazloženje, jer kako sam utvrđuje, ta dokumentacija je samo informativnog karaktera. Međutim, Agencija ima status pravnog lica koje prodaje društveni kapital (čl.5 st.1 Zakona o privatizaciji) i posluje u skladu sa propisima o javnim službama (čl.2 Zakona o Agenciji za privatizaciju), u tom svojstvu potpisuje ugovor o prodaji društvenog kapitala. Znači, da je Agencija, ovde tužena, ugovorna strana koja odgovara za štetu koju kupac pretrpi zbog njenih povreda zakonom i ugovorom konstituisanih obaveze. Znači, da se odgovornost Agencija ne može unapred isključiti za nameru ili krajnju nepažnju, jer je tako propisano odredbom čl.265 st.1 ZOO, pri čemu se mora imati u vidu i odredba st.2 istog člana.

Nejasno je i protivrečno obrazloženje prvostepenog suda da tužilac nema pravo na naknadu štete, jer se najpre poziva na to, da nisu ispunjeni uslovi da se raskine ugovor saglasno čl.133 ZOO, a potom se poziva na odredbu čl. 41a Zakona o privatizaciji.

Pre svega, predmet ovog postupka nije raskid ugovora koji nastupa primenom čl. 41a Zakona o privatizaciji, niti su izvedeni dokazi na te okolnosti, osim tvrdnje tuženog da je u toku ovog sudskog postupka dostavio obaveštenje o raskidu Ugovora sa navođenjem razloga, bez dostavljanja dokaza. Takođe postojala je i tvrdnja tužioca da je uplatio prvu i drugu ratu kupoprodajne cene, kao i da je izvršio investiranje u skladu sa Ugovorm, a da treću ratu kupoprodajne cene nije platio iz razloga nastupanja gore opisanih okolnosti o čemu je obavestio tuženog dopisom od 29.06.2009 godine, sa izraženom namerom da plati treću ratu kupoprodajne cene, ali nakon usaglašavanja stanja po nastalim okolnostima, do čega nikada nije došlo.

Takođe je tužilac tvrdio da nije tačno da je otuđio osnovna sredstva suprotno odredbi čl.5..3.3.Ugovora. Ako je Sud smatrao da je i to predmet spora, onda je pogrešno utvrdio da je tužilac bio nesavestan, jer tuženi nije pružio niti jedan dokaz osim gole tvrdnje da tužilac nije postupao po odredbama predmetnog ugovora odnosno da je raskid nastupio. Pri tom Sud pogrešno konstatuje da nema mesta primeni odredbe čl.132 Zakona o obligacionim odnosima. Naprotiv, odredba čl.132 ZOO se primenjuje ukoliko kupac kapitala dokaže da nije bio nesavesna strana, a o čemu je već izražen stav viših sudova.

Prvostepeni sud dalje pogrešno utvrđuje i da subjekt privatizacije nije imao „skrivenu manu“, sa obrazloženjem, da se tužilac mogao osloniti na sopstvena ispitivanja, a da je o postojanju parnice P.122/01 i pravnom statusu objekta u Rakovici znao.

Međutim, u vreme zaključenja ugovora o prodaji društvenog kapitala, nije postojalo pravo vlasništva Republike Srbije niti korišćenja Opštine Bajina Bašta na ribnjaku „Perućac“, pri čemu postojanje spora ne znači i postojanje prava. U tom slučaju ima se primeniti odredba čl.509 i 510 ZOO, prema kojoj se Ugovor raskida po samom zakonu, a u slučaju ograničenja prava kupca, kupac može raskinuti ugovor ili zahtevati srazmerno sniženje cene.

U cilju izbegavanja ponavljanja već datih navoda i obrazloženja u tužbi i podnesku, tužilac još jednom ističe da ostaje kod svojih navode vezane za pravnu prirodu predmetnog ugovora, obaveštenja o ograničenju odgovornosti i primeni pravnih instituta na iste.

Novi Sad, 03.06.2010. godine

Punomoćnik tužioca :

ZAJEDNIČKA ADVOKATSKA KANCELARIJA
ADVOKATA SVEŠTARA ĐUKIĆ
NOVI SAD